

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/94/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7216203720
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7216203720.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobkyne V. N., nar. X.XX.XXXX, A., N. XXXX/X, zast. Mgr. Annou Kohajdovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Nové Zámky, Forgáčova bašta 7, proti žalovanému H. H., nar. XX.X.XXXX, G., C. XXXX/X, zast. Advokátska kancelária IURISTICO s.r.o., Košice, Cimborkova 13, o zaplatenie 11.250,00 eur istiny s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 13C/93/2016-175 z 2.11.2017 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni proti žalovanému p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 11.250,- eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 21.2.2016 do zaplatenia, to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, II. žalobkyni priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením tunajšieho súdu po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Súd, vykonaným dokazovaním, vychádzajúc z § 48 ods. 1, 2, § 39, § 129 ods. 1, 2, § 130 ods. 1§ , 134 ods. 1, 2, § 499, § 507 ods. 1, 2 a § 588 Obč. zák. a § 21 ods. 9 zák. č. 171/1993 Z.z. (ich znenie citoval), z nesporných tvrdení strán tohto sporu ustálil skutkový stav, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným, ktorý vyhlásil, že je výlučným vlastníkom motorového vozidla zn. Opel Insignia, EČV: G.-XXXJK, rok výr. 2010, VIN: J., bielej metalízy, kúpnopredajnú zmluvu, ktorou jej žalovaný toto motorové vozidlo predal a žalobkyňa ho kúpila do svojho výlučného vlastníctva za dohodnutú kúpnu cenu 11.250 eur, ktorú mu zaplatila. Následne bolo motorové vozidlo žalovaným odhlásené z evidencie motorových vozidiel na dopravnom inšpektoráte žalovaného v Košiciach a prihlásené do evidencie motorových vozidiel žalobkyňou na dopravnom inšpektoráte v Nových Zámkoch, ktoré tak odhlásenie ako i prihlásenie prebehlo bez akýchkoľvek pozoruhodností. Žalobkyňa od uvedeného času (02/2015) motorové vozidlo riadne užívala až do dňa 15.11.2015, kedy jej bolo policajne zaistené pre podozrenie, že súvisí toto motorové vozidlo so spáchaním trestného činu alebo priestupku. KaEU PZ Bratislava bolo následne zistené, že vozidlo má pozmeňované VIN číslo karosérie a KR PZ Bratislava, OKP žalobkyni písomne listom z 9.2.2016 oznámilo, že motorové vozidlo bolo uložené do úschovy, nakoľko vznikli pochybnosti o tom, či patrí žalobkyni ako osobe, ktorej bolo zaistené. Bolo jej oznámené, že bude nimi spracovaný návrh na jeho vyradenie z evidencie, nakoľko má pozmeňované identifikátory. Zároveň jej v tomto upovedomení bolo odcitované znenie ust. § 21 ods. 9 zák. č. 171/1993 Z.z., podľa ktorého pri vzniku pochybností o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená, útvár PZ uloží zaistenú vec do úschovy a písomne to oznámi tejto osobe, pričom jej odporučí, aby si v lehote 60 dní

od doručenia oznámenia uplatnila vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na súde. Ak si osoba na súde v určenej lehote nárok neuplatnila, zaistená vec sa stáva majetkom štátu a útvar PZ ju odovzdá ministerstvu do správy. V danom prípade žalobkyňa ešte pred doručením tohto upovedomenia listom zo dňa 1.2.2016 odstúpila od uzavretej kúpnopredajnej zmluvy so žalovaným z dôvodu právnej vady na predmete kúpy, t.j. na motorovom vozidle, ktorá jej bránila vec - motorové vozidlo riadne užívať. List, ktorým od zmluvy odstúpila riadne žalovanému doručila. Žalovaný žiadnym preukázateľným spôsobom (písomne) nereagoval. Následne mu doručila aj list KR PZ zo dňa 9.2.2016 - Upovedomenie o uložení veci (motorového vozidla) do úschovy a o spracovaní návrhu na vyradenie motorového vozidla z evidencie s tým odôvodnením, že vozidlo má pozmeňované identifikátory (VIN číslo karosérie). Žalovaný ani na doručenie tohto listu v primeranej lehote nereagoval. Zareagoval až listom zo dňa 17.3.2016, ktorým žalobkyni oznámil, že odstúpenie od zmluvy považuje za neúčinné a nárok na vrátenie kúpnej ceny za neopodstatnený. Tvrdil, že vozidlo v čase prechodu vlastníckeho práva spĺňalo všetky podmienky stanovené právnymi predpismi na spôsobilosť na prevádzku na pozemných komunikáciách. Súd poukázal na to, že nespornou skutočnosťou je aj to, keďže žalobkyňa žalobu podľa § 21 ods. 9 zák. č. 171/1993 Z.z. nepodala a nepodal ju ani žalovaný, ktorý ju takisto po odstúpení od zmluvy žalobkyňou mohol podať, že predmetné motorové vozidlo ako zaistená vec sa stala majetkom štátu, ktorý s ňou ďalej nakladal a podľa listinných dôkazov (ad 14) ju odovzdal pôvodnému vlastníkovi, ktorému vec - motorové vozidlo bolo odcudzené. Konštatoval, že spornými sa stali otázky, či kúpna zmluva bola platne uzavretá a či od nej mohla žalobkyňa platne odstúpiť, vrátane, že spornou sa stala obrana žalovaného v spore, že ak sa v konaní žalobkyni podarí preukázať, že vozidlo pochádza z trestnej činnosti, vlastnícke právo k nemu nadobudol vydržaním. Tvrdil, že odcudzením sa vec nestáva nespôsobilým predmetom občianskoprávných vzťahov. Predloženými listinnými dôkazmi (ad 12, 13, 16) mal súd dostatočným spôsobom za preukázané, že predmetné motorové vozidlo pochádza z trestnej činnosti. T.z. v zmysle stále platnej zásady rímskeho práva (nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet), na ktorú poukázala a odvolala sa aj žalobkyňa, v zmysle ktorej z nepráva nemôže vzniknúť právo, ani v tunajšom spore nemohol platne nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo, toto právo nikdy nenadobudol a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť. Urobil záver, že prvý zapísaný držiteľ motorového vozidla v evidencii vozidiel O. T. (držiteľ od 8.8.2011 do 2.11.2011) ani netvrdil, ale práve naopak, vyjadril sa, že on motorové vozidlo Opel Insignia nikdy žiadne nevlastnil a ani neprevádzal. Od neho teda nemohla platne nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému vozidlu R. O. (zapísaná držiteľka od 2.11.2011 do 17.4.2013), ktorá pri výsluchu ani nevedela povedať, od koho toto motorové vozidlo nadobudla. Tvrdila, že ho kúpil na inzerát jej manžel za 14.000 eur, ju to ani nezaujímalo a nikdy žiadne pochybnosti o tom, že je spolu s manželom jeho spoluvlastníčkou, nemala. Ďalším zapísaným držiteľom v evidencii držiteľov a vlastníkov motorových vozidiel bol P. D. a to od 17.4.2013 do 7.11.2014. On vypovedal, že ho kúpil od jeho majiteľa v Rimavskej Sobote, na meno ktorého ani na kúpnu cenu si nepamätal, pričom na tomto motorovom vozidle jazdil do Kokavy nad Rimavicou jeho kamarát F. Y., ktorý mu ho ponúkol na predaj, aj mu ho umožnil pred kúpou vyskúšať si. Ale ani tento nadobúdateľ motorového vozidla - P. D., nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k nemu na základe prevodu vlastníckeho práva od nevlastníka, ktorý k motorovému vozidlu vlastnícke právo nikdy nenadobudol. Od P. D., nevlastníka motorového vozidla nemohol na základe kúpnej zmluvy platne vlastnícke právo k predmetnému motorovému vozidlu nadobudnúť ani žalovaný a napokon od žalovaného, na základe s ním uzavretej kúpnej zmluvy ani žalobkyňa. Ďalej uviedol, že žalovaný pre taký prípad (ak sa v konaní žalobkyni podarí preukázať, že vozidlo pochádza z trestnej činnosti), tvrdil na svoju obranu, že bol riadnym vlastníkom predmetného motorového vozidla, že ho kúpil od vlastníka - P. D. ako predávajúceho, u ktorého došlo k vydržaniu vlastníckeho práva podľa § 134 ods. 1 a 2 Obč. zák. v dôsledku nepretržitej dobromyseľnej držby po dobu troch rokov, počítajúc dobu držby od 2.11.2011, kedy motorové vozidlo nadobudla do vlastníctva, podľa zápisov v evidencii motorových vozidiel R. O.. T.j. mal za to, že uplynutím troch rokov, t.j. dňom 2.11.2014 došlo u P. D. k vydržaniu vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu. Poukázal na to, že k otázke vplyvu neplatnosti právneho úkonu na práva dobromyseľných nadobúdateľov sa vyjadril Ústavný súd SR v uznesení z 10.2.2010 sp. zn. I ÚS 50/10, ktorý v ňom poukázal na zásadu rímskeho práva, v zmysle ktorej z nepráva nemôže vzniknúť právo. Zdôraznil, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje (derivatívne) svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť. Vo všeobecnosti možno za vlastníka považovať osobu, v prospech vlastníctva ktorej svedčí nadobúdacie konanie („modus“) a zodpovedajúci právny titul („titulus“), napr. zmluva. Pokiaľ „titulus“ preukazuje právo inej osoby než „modus“, je potrebné určiť, kto je vlastníkom. Za vlastníka je v takom prípade považovaný ten, v prospech práva ktorého svedčí nadobúdací titul. Neplatný právny úkon ale

nemá právne následky, aké má platný právny úkon; na jeho základe preto nedochádza k prevodu nehnuteľnosti. I keď v prípade neplatného právneho úkonu o prevode nehnuteľnosti „prevedených“ ďalej na iných nadobúdateľov svedčí v prospech týchto ďalších nadobúdateľov „modus“, chýba im „titulus“. Dobrá viera týchto ďalších nadobúdateľov je významná len potiaľ, že im možno priznať všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa (§ 129 a nasl. Obč. zák.). Dobrej viere ale súčasný právny poriadok žiadne iné právne následky nepriznáva. Ochrana, ktorú poskytuje nadobúdateľovi, nie je takej intenzity, aby zabránila vlastníkovi nehnuteľnosti účinne uplatňovať svoje absolútne právo. Inými slovami: pokiaľ zápis v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti, má skutočnosť prevahu nad zápisom v katastri (citované z rozhodnutia NS SR 3Cdo/144/2010). Vychádzajúc z uvedeného, zdôraznil, že aj keď v prípade neplatných právnych úkonov o prevodoch predmetného motorového vozidla prevedeného postupne na nadobúdateľov R. O., P. D., žalovaného a žalobkyňu svedčia v ich prospech nadobúdacie konania, chýba im právny titul - platne uzavretá zmluva, že ich dobrá viera, na ktorú sa odvolával žalovaný, je významná len potiaľ, že im možno priznať všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa (napr. nakladať s vecou, právo na plody a úžitky ... kým sa neprihlási vlastník, nárok na náhradu nákladov vynaložených na vec počas oprávnenej držby ...). Nemohlo preto dôjsť k vydržaniu vlastníckeho práva k odcudzenému motorovému vozidlu a obranu žalovaného súd tak nemal za dôvodnú. Dôvodil, že 15.11.2015 bolo motorové vozidlo zaistené pre pochybnosti, že pochádza z trestnej činnosti, následne bolo zistené, že má pozmeňované identifikátory, odkazujúce na predchádzajúce, urobil záver, že žalovaný nebol vlastníkom predmetného motorového vozidla (ani na základe kúpy, ani na základe vydržania vlastníckeho práva) a teda nemohol toto motorové vozidlo platne previesť kúpnu zmluvou na žalobkyňu, t.j. uzavretá kúpna zmluva je neplatná. Poukázal na to, že žalobkyňa od neplatnej zmluvy ani nemohla platne odstúpiť, že podľa § 459 Obč. zák., ak je zmluva neplatná, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal, že žalobkyňa sa preto dôvodne domáhala v tomto konaní od žalovaného vrátenia ňou na základe neplatnej kúpnej zmluvy vyplatenej mu kúpnej ceny 11.250 eur. Pokiaľ žalovaný poukazoval vo svojom vyjadrení na synalagmatickú povahu § 570 Obč. zák. a v dôsledku toho na nesprávnu formuláciu žalobného petitu žalobkyňou, ktorá sa domáhala len uloženia povinnosti jemu - žalovanému vrátiť kúpnu cenu, bez jej povinnosti vrátiť mu predmetné motorové vozidlo, mal za potrebné vziať do úvahy, že žalobkyňa túto povinnosť ako účastníčka neplatnej zmluvy, ktorá kúpila odcudzenú vec - motorové vozidlo, splnila svoju reštitučnú povinnosť voči žalovanému ako druhej zmluvnej strane podľa § 457 Obč. zák. tým, že vec - motorové vozidlo bolo jej zaistené a bolo vydané jej vlastníkovi, o čom predložila dôkazy. Spravila tak namiesto toho, kto vec odcudzil a následne predal. Na uvedenom základe mal preto súd žalobou uplatnený nárok žalobkyne podľa § 457 Obč. zák. za dôvodne uplatnený a preto uložil žalovanému zaplatiť žalobkyňi titulom vrátenia plnenia z neplatnej zmluvy 11.250 eur. Citujúc znenie § 563, § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Obč. zák. a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., uviedol, že žalobkyňa výzvou zo dňa 1.2.2016 vyzvala žalovaného na vrátenie jej 11.250 eur, ktorú výzvu odoslala 3.2.2016 a určila v nej lehotu na plnenie do 15 dní od doručenia. Mal za to, že jej pohľadávka bola tak splatná najneskôr 20.2.2016 a uplatnila si v konaní preto i nárok na úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 11.250 eur od 21.2.2016 do zaplatenia. Keďže bol žalovaný titulom vrátenia plnenia z neplatnej zmluvy povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 11.250 eur, pričom lehota na plnenie bola určená vo výzve žalobkyne, t.j. uplynutím 15 dní od doručenia, vychádzajúc z doručenia dňa 5.2.2016 (druhý deň od odoslania výzvy), dostal sa žalovaný do omeškania s plnením peňažného dlhu a žalobkyňi vzniklo i právo na úroky z omeškania, ktoré jej súd priznal tak, ako si nárok na úroky z omeškania, v súlade so zákonom, uplatnila. V súvislosti s ochranou nových nadobúdateľov - držiteľov, ktorí nadobudli vec od nevlastníka, súd poukázal aj na rozhodnutie ÚS ČR, sp. zn. II ÚS 165/2011 (z jeho odôvodnenia sčasti citoval) a uviedol, že v tomto spore nebolo pre súd zlučiteľné so všeobecnou predstavou spravodlivosti to, aby žalobkyňi ako v rade poslednej držiteľke motorového vozidla, ktorej bolo motorové vozidlo odňaté a zaistené políciou a následne vydané jeho vlastníkovi, ktorému bolo odcudzené, nepriznal právo na vrátenie ňou zaplatenej kúpnej ceny z neplatnej kúpnej zmluvy. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a priznal vo veci plne úspešnej žalobkyňi právo na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu. O výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením súdu po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný.

4. V odvolaní, o.i., poukázal na to, citujúc sčasti z odôvodnenia rozsudku, že s právnym názorom súdu sa nemožno stotožniť, pretože je v príkrom rozpore s § 134 ods. 1 Obč. zák. (jeho znenie citoval). Tvrdil, že v prejednávanej veci k dobrej viere nadobúdateľov predmetného motorového vozidla R. O. a P. D. navyše pristúpila ich dobromyseľnosť počas celej doby ich držby motorového vozidla (čo vyplynulo z

ich výsluchov ako svedkov v konaní - v konečnom dôsledku aj súd prvej inštancie vyhodnotil ich držbu ako oprávnenú - ods. 45 napádaného rozsudku). Keďže o oprávnenej držbe R.. O. možno hovoriť od 2.11.2011 (kedy sa stala držiteľkou motorového vozidla), a oprávneným držiteľom bol i ďalší držiteľ motorového vozidla P.. D., tvrdil, že k uplynutiu zákonom stanovenej vydržacej doby došlo dňa 2.11.2014, že v tento deň bol, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania (z evidenčnej karty vozidla a histórie jeho držiteľov - čl. 98), držiteľom motorového vozidla P.. D., ktorý sa preto aplikáciou § 134 ods. 1 Obč. zák. stal vlastníkom predmetného motorového vozidla, že vlastnícke právo k motorovému vozidlu previedol P.. D. už ako jeho vlastník kúpnu zmluvou na neho ako kupujúceho. Následne ako vlastník riadne previedol vlastnícke právo k motorovému vozidlu kúpnu zmluvou na žalobkyňu. Uviedol, že neobstojí tak záver súdu prvej inštancie o neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu, že nebol vlastníkom motorového vozidla, ani z iného dôvodu, že v prípade, ak by boli pochybnosti o dobromyseľnosti jednotlivých držiteľov motorového vozidla (čo však nie je prípad vo veci samej, tak svedkyňa R.. O., ako aj svedok P.. D. zhodne vypovedali, že nemali pochybnosti o svojom vlastníctve k predmetnému motorovému vozidlu, a že ho užívali ako vlastné) bolo by potrebné aplikovať druhú vetu § 130 ods. 1 Obč. zák., v zmysle ktorého sa pri pochybnostiach predpokladá, že držba je oprávnená. Vzhľadom na doposiaľ uvedené, vytýkal súdu, že nesprávne právne posúdil otázku platnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi ním ako predávajúcim a žalobkyňou ako kupujúcou, čím preukázal odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. K nesprávnemu právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie o nemožnosti vydržať vlastnícke právo poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2011 sp.zn. 5Cdo/87/2010 (z jeho odôvodnenia sčasti citoval). Taktiež poukázal na právny názor Ústavného súdu SR vyjadrený v náleze III.ÚS 63/2009 z 26.5.2009. Z citovanej judikatúry mu jednoznačne vyplynulo, že ak je subjekt v čase nadobúdajúceho úkonu, ktorý môže byť aj neplatný (dobromyseľný) a táto jeho dobromyseľnosť trvá zákonom stanovenú vydržaciú dobu, že sa stáva subjektom vlastníkov veci vydržaním. Dal do pozornosti aj tú skutočnosť, že motorové vozidlo bolo riadne niekoľkokrát prepísané na nového držiteľa na dopravnom inšpektoráte i to, že motorové vozidlo prešlo zákonom vyžadovanou kontrolou originality a to v súvislosti s dobromyseľnosťou jednotlivých držiteľov motorového vozidla. K tomu, že sa súd prvej inštancie oprel o uznesenie Ústavného súdu SR I.ÚS 50/2010 z 10.2.2010 uviedol, že v tomto konaní však sťažovateľ netvrdil vydržanie vlastníckeho práva a svoje vlastnícke právo oprel iba o dobrú vieru pri uzatváraní kúpnej zmluvy ako nadobúdacieho úkonu, keď predávajúcim bol ako vlastník zapísaný v katastri nehnuteľností. Rovnako aj v citovanom rozsudku Najvyššieho súdu SR 3Cdo/144/2010 z 30.3.2011 poukázal na to, že predmetom i tohto konania bolo len posúdenie toho, či púha dobrá viera subjektu v čase nadobúdacieho úkonu postačuje na nadobudnutie vlastníctva. Opakoval, že tieto rozhodnutia sú pre spor vo veci samej nepoužiteľné, nakoľko v prejednávanej veci pristúpila v dobrej viere nadobúdateľov v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy i oprávnená držba držiteľov predmetného motorového vozidla trvajúca v zákonom stanovenej dobu. Tvrdil, že konštrukcia, že medzi ním a žalobkyňou ide o neplatný právny úkon, bola vyvrátená a aj keď tento na pojednávaní vyriešený právny názor súdu prvej inštancie nie je zachytený v zápisnici o predmetnom pojednávaní a je zachytený vo zvukovom zázname o predmetnom pojednávaní. Tvrdil, že odôvodnenie napádaného rozsudku (citujúc sčasti ods. 33 až 44 rozsudku) poukázal na to, že odôvodnenie napádaného rozsudku pôsobí vnútorne rozporne, že si jeho jednotlivé časti odporujú a že súd prvej inštancie svojim zámerom vo všeobecnosti poprel možnosť nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním a na inom mieste cituje § 134 ods. 1 Obč. zák. Ďalej tvrdil, že vnútorná rozpornosť odôvodnenia je zrejmalá i tým, že súd na jednom mieste (ods. 41) uvádza, že mohol podať žalobu na vydanie veci podľa § 21 ods. 9 zák. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov, keďže žalobkyňa od kúpnej zmluvy odstúpila, na jednom mieste (ods. 45 predposledná veta) súd uvádza, že žalobkyňa od neplatnej zmluvy ani nemohla platne odstúpiť. Citujúc sčasti z judikatúry Ústavného súdu SR napr. v rozhodnutí I.ÚS 243/07, I.ÚS 155/07 a I.ÚS 402/08 a III.ÚS 102/2002, uviedol, že závery súdu sú v zjavnom vzájomnom rozpore alebo protirečivé, že došlo k porušeniu ústavných princípov konania, konkrétne v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a tým poukázal, že došlo k porušeniu jeho práva ako strany sporu na spravodlivý proces, čím poukazuje na odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. Navrhol rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť v celom rozsahu, priznať mu náhradu trov konania v plnom rozsahu a zaviazat' žalobkyňu nahradiť mu trovy odvolacieho konania, eventuálne rozsudok zrušiť v celom rozsahu a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že súd v tomto prípade konštatoval, že žalovaný nikdy nebol vlastníkom predmetného motorového vozidla. Z bodu 15 rozsudku 13C/93/2016 mu vyplynulo, že Krajský dopravný inšpektorát, oddelenie evidencie vozidiel poskytol evidenčnú kartu vozidla a históriu jeho držiteľov, že je z nej zrejmé, že žalovaný mal v držbe vozidlo od 7.11.2014 do 23.2.2015 a jeho právny predchodca P.. D. od 17.4.2013 do 7.11.2014. Citujúc znenie § 134 ods. 3 Obč. zák. mal

za zrejme, že žalovaný a jeho právny predchodca P. D. nemali v oprávnenej držbe vozidlo spolu požadované tri roky. (17.4.2013 - 23.2.2015), že dobu dobromyseľnej oprávnenej držby právneho predchodcu osoby, ktorá chce vlastnícke právo vydržať (žalovaný) je možné započítať do doby trvania dobromyseľnej oprávnenej držby tejto osoby, že žalovaný poukazuje na držbu R. O., ktorá však nie je jeho priamym právnym predchodcom. Pokiaľ ide o odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.), nestotožnil sa s názorom žalovaného. Poukázala na to, že súd sa riadne vypořiadal s vecou a dostatočne odôvodnil svoj právny názor, z ktorého vychádzalo jeho rozhodnutie, že dokonca pri dokazovaní veľmi podrobne zisťoval skutkový stav veci a vo všetkých návrhoch žalovanému vyhovel. V žiadnom prípade neobstojí tvrdenie v bode 21 odvolania, že odôvodnenie napádaného rozsudku pôsobí vnútorne rozporne, keď si jeho časti odporujú. Zdôraznila, že súd v bodoch 25. až 39. rozsudku citoval ustanovenia, ktorými sa pri svojom rozhodovaní zaoberal a v bode 44. súd citoval uznesenie ústavného súdu, že z kontextu vytrhnuté slová, nie sú na mieste. Pokiaľ ide o bod 22 odvolania, uviedla, že súd len konštatoval, že žalovaný mal tú možnosť, podať žalobu o vydanie veci, ak si teda bol vedomý, že je vlastníkom vozidla. Po zistení problémov sa tak necítila a odstúpila od kúpnej zmluvy. V prípade, ak sa odvolací súd nestotožní s názorom, že kúpna zmluva medzi ňou a žalovaným je absolútne neplatná, žiadala prihliadnúť na jej odstúpenie od zmluvy. Opätovne poukázala na to, že nik iný okrem nej nepredložil kúpnu zmluvu na uvedené vozidlo, ktorá by bola riadnym dokladom nadobudnutia vlastníctva, že ide o vec nemalej hodnoty a každý by mal k takejto kúpe pristupovať s odbornou starostlivosťou. Ďalej poukázala aj na záverečnú reč, v ktorej podrobne zosumarizovala výpovede svedkov a vyjadrila sa aj k osobe žalovaného, ktorý podľa jej názoru nie je dôveryhodnou osobou. Napokon uviedla, že v uvedenom rozsudku sa súd zaoberal v bode 52. všeobecnou predstavou spravodlivosti a podľa jej názoru v tomto konkrétnom prípade, kde riadne na rozdiel od žalovaného uniesla bremeno dokazovania, by bolo nespravodlivé žalobu zamietnuť. Plne sa stotožnila s rozhodnutím súdu a žiadala rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil a odvolací súd sa jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na dôvody ktoré v celom rozsahu odkazuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalovaným.

7. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p., t.j. že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

9. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

10. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na

daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

11. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené. Skutočnosti a námietky uvádzané žalovaným v odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností a právnych záverov.

12. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C. s. p. alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a rozporuplný.

13. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 C.s.p. účinného v čase jeho rozhodovania, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

14. Správne sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.), ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

15. K správnym dôvodom uvedeným v rozsudku, k výhradám žalovaného je potrebné uviesť, že je absurdné, aby súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že možno vydržať ukradnutú vec so zreteľom na dobrú vieru nadobúdateľa v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy a jeho právnych predchodcov, vychádzajúc z konštrukcie, že dobromyseľnosť, pokiaľ trvá v zákonom stanovenej vydržacej dobe sa týka aj veci z právneho úkonu, ktorý bol neplatný (v prejednávanej veci išlo o motorové vozidlo pochádzajúce z krádeže). Je potrebné predovšetkým dodať, že predmetné motorové vozidlo bolo zaistené útvarom Policajného zboru 15.11.2015 a následne sa stalo majetkom štátu a vydané jeho majiteľovi, že nebolo ani spôsobilým predmetom vydržania (išlo o odcudzené motorové vozidlo).

16. Odvolací súd upriamuje pozornosť napr. na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 22Cdo 3249/2009, že dobrá viera zaniká v okamihu, keď sa držiteľ zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec po práve patrí. Na tom nič nemení skutočnosť, že držiteľ môže v tomto prípade byť naďalej subjektívne v dobrej viere. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí (§ 130 ods. 1 Obč. zák.), nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj na okolnosti, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda i k právnemu dôvodu (titulu), ktorý by mohol mať za následok vznik práva. Držiteľ musí byť v dobrej viere, že je tu taký právny titul, ktorý podľa platného práva má za následok prevod vlastníctva.

17. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu, že predmetné motorové vozidlo pochádzalo z trestnej činnosti, že v zmysle stále platnej zásady rímskeho práva, že z nepráva nemôže vzniknúť právo, ani v prejednanom spore nemohol nadobudnúť platne vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo, toto právo nikdy nenadobudol a teda ho ani nemohol platne previesť. To znamená, že prvý zapísaný držiteľ motorového vozidla v evidencii vozidiel ani netvrdil, ale práve naopak sa vyjadril, že on motorové vozidlo Opel Insignia nikdy žiadne nevlastnil a ani neprevádzal. Žalovaný odvodzuje nadobudnutie svojho vlastníckeho práva od predchádzajúcich „vlastníkov“, t.j. aj od O. T., ktorý sám potvrdil, že on motorové vozidlo Opel Insignia nikdy nevlastnil a preto od neho nemohla platne nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému vozidlu Z. O. zapísaná ako držiteľka od 2.11.2011 do 17.4.2013, ktorá pred súdom nevedela povedať, od koho toto motorové vozidlo nadobudla. Opätovne je potrebné poukázať na odôvodnenie, že ďalším zapísaným

držiteľom v evidencii držiteľov a vlastníkov motorových vozidiel bol P. D., od 17.4.2013 do 7.11.2014, ktorý vypovedal, že ho kúpil od majiteľa v Rimavskej Sobote, na ktorého meno si nepamätá, ani na kúpnu cenu a že jeho kamarát F. Y., ktorý mu ho ponúkol na predaj, aj mu ho umožnil pred kúpou vyskúšať, že ani tento nadobúdateľ P. D. nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k nemu na základe prevodu vlastníckeho práva od nevlastníka, ktorý k motorovému vozidlu vlastnícke právo nikdy nenadobudol a teda ani od P. D., nevlastníka motorového vozidla nemohol na základe kúpnej zmluvy platne previesť vlastnícke právo k predmetnému vozidlu nadobudnúť, ani žalovaný a napokon od žalovaného ani žalobkyňa na základe nimi uzavretej kúpnej zmluvy. Odvolací súd sa rovnako stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že nemohlo dôjsť k vydržaniu vlastníckeho práva k odcudzenému motorovému vozidlu a obrana žalovaného, že bola u neho preukázaná dobrá viera držiteľa, ako to tvrdí žalovaný, je nedôvodná, lebo táto sa musí vzťahovať aj na okolnosti, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda i k právnomu dôvodu (titulu), ktorý by mohol mať za následok vznik práva.

18. Súdna prax sa zjednotila aj na tom, súd nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa, že dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj na objektívne okolnosti, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda aj právnomu dôvodu (titulu), ktorý by mohol mať za následok vznik práva; titul nadobudnutia držby tu síce nemusí byť, držiteľom však musí byť so zreteľom na všetky okolnosti dobrej viery, že jeho držba sa o taký titul opiera.

19. Ani ďalšie výhrady žalovaného nie sú opodstatnené. Je potrebné vziať na zreteľ, že nemožno odstúpiť od neplatnej kúpnej zmluvy, ktorá je absolútne neplatná od počiatku, t. j. od právneho úkonu, ktorý medzi zmluvnými stranami ani nevznikol.

20. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

22. Žalobkyňa mala v odvolacom konaní úspech, preto jej bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu, keďže žalovaný nemal v odvolacom konaní úspech.

23. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).